

รัฐไทยกับวิกฤตการณ์โควิด: ช่วยเหลือเยียวยาแล้ว ไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง

written by Patawee Chotanan | พฤษภาคม 18, 2021

ปฐวี โชติอนันต์ เรื่อง

“แถวหน้าอำเภอเขาไม่ให้อำเภอยายของแล้ว” แม่ค้าขายข้าวบริเวณ อ.พยุหะภูมิพิสัย จ.มหาสารคาม กล่าว

“เจียบพีไม่มีคนมาเลย เข้าไม่ยากให้หนึ่งนาน” ผู้จัดการปั๊มแห่งหนึ่งในจ. อุบลราชธานี บอกเล่า

“วันนี้ (12 พฤษภาคม 2564) ที่บริเวณชั้น 3 sky Hall ศูนย์การค้าเซ็นทรัลลาดพร้าว เขตจตุจักร พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีตรวจเยี่ยมการเตรียมความพร้อม การจัดสถานที่ฉีดวัคซีนโควิด 19” ([รัฐบาลไทย](#))

นับตั้งแต่การตรวจพบผู้ติดเชื้อไวรัส Covid-19 ในประเทศไทยในช่วงเดือนมกราคม 2563 จนถึงตอนนี้เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งแล้ว เชื้อโรคดังกล่าวยังคงอยู่กับสังคมไทยและมีแนวโน้มจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ในขณะที่ในต่างประเทศ

เทศ อย่างเช่น สหรัฐอเมริกา อิสราเอล เยอรมัน และอังกฤษ

ซึ่งในช่วงแรกของการแพร่ระบาดของโรคไวรัสดังกล่าวตรวจพบว่ามีอัตราผู้ติดเชื้อจำนวนมาก แต่ตอนนี้หลายประเทศสามารถแจกจ่ายวัคซีนป้องกันไวรัสให้กับประชาชน ทำให้ยอดผู้ติดเชื้อลดลงอย่างรวดเร็ว และเริ่มการผ่อนปรนมาตรการป้องกันตัวเองจากการติดเชื้อไวรัส เช่น [ประเทศสหรัฐอเมริกา](#) หรือ [ประเทศอิสราเอล](#) กำลังจะประกาศให้ประชาชนในประเทศไม่ต้องใส่หน้ากากอนามัย ประชาชนสามารถกลับไปทำกิจกรรมต่างๆได้ตามปกติ และมีนโยบายเตรียมเปิดรับนักท่องเที่ยวที่ได้รับวัคซีนครบเดินทางได้แล้ว

สำหรับประเทศไทย ในช่วงแรกรัฐบาลยังไม่มีมาตรการสกัดกั้นการระบาดของเชื้อไวรัสที่มาจากต่างประเทศ จนกระทั่งเกิดการติดเชื้อจำนวนมากจากกรณีสนามมวยลุมพินี ในเดือนมีนาคม พ.ศ.2563 ส่งผลให้รัฐบาลเริ่มมีการออกมาตรการต่างๆในการควบคุมโรค ตั้งแต่การแต่งตั้งคณะกรรมการการควบคุมโรค (ศคบ.) การประกาศ พรก. ฉุกเฉิน การสั่งลี้ภัยคนต่างจังหวัดต่างๆ

ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น ขณะออกตรวจ ภาพโดย Chris Beale

การให้อำนาจกับผู้ว่าราชการจังหวัดในการควบคุมโรคในจังหวัดของตนเอง การสั่งการกำนันและผู้ใหญ่บ้าน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ในการควบคุมคนเข้าออกในพื้นที่ รวมถึงการรณรงค์อยู่บ้านหยุดเชื้อเพื่อชาติ และการรณรงค์ให้ล้างมือและสวมหน้ากากอนามัย ผลที่ตามมาคือ ในช่วงแรกดูเหมือนว่ามาตรการของรัฐจะสามารถหยุดการติดเชื้อไวรัสได้ ส่งผลให้ประเทศไทยมีตัวเลขผู้ติดเชื้อจำนวนน้อยมาก

จนได้รับการชื่นชมจากองค์การอนามัยโลก (World Health Organization หรือ WHO) เรื่องประสิทธิภาพในการรับมือสถานการณ์การแพร่ระบาด Covid-19

อย่างไรก็ตาม การระบาดของไวรัสดังกล่าวกลับมาเกิดขึ้นในประเทศไทยอีกครั้งเป็นระลอกที่ 2 กรณี การติดเชื้อของแรงงานต่างด้าวที่จังหวัดสมุทรสาคร และบ่อนพนันในจังหวัดระยอง ในช่วงธันวาคม พ.ศ.2563 จนกระทั่งการระบาดในระลอกที่ 3 กรณีมีผู้ติดเชื้อจำนวนมากจากสถานบันเทิงย่านทองหล่อ ในช่วงต้นเดือนเมษายน พ.ศ. 2564 จนตอนนี้ยังไม่สามารถจะสกัดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสได้

นอกจากมีมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส รัฐได้มีความพยายามที่จะออกมาตรการช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่กระจายของเชื้อไวรัสผ่านการจัดทำโครงการแจกเงินเพื่อเยียวยาและกระตุ้นเศรษฐกิจภายในประเทศ ที่ผ่านมามีทั้งหมด 13 โครงการ รวมเงินประมาณ 6 แสนล้านบาท (โปรดดูเพิ่มเติมในตารางที่ 1) เพื่อช่วยเหลือประชาชนและภาคธุรกิจที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสและมาตรการในการควบคุมโควิดของรัฐให้สามารถดำเนินต่อไปได้

โครงการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส Covid-19 ของรัฐบาลประยุทธ์ จันทร์โอชา					
ลำดับ	ชื่อโครงการ	ระยะเวลาดำเนินโครงการ	จำนวนเงินที่ได้รับ	จำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ	เกณฑ์ผู้ที่มีสิทธิได้รับ
1	โครงการช่วยเหลือบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ	3 เดือน (พ.ค.-ก.ค. 63)	เดือนละ 1,000 บาท	1,164,222 คน	ผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือเยียวยาจากโครงการของภาครัฐในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19
2	โครงการ "เราไม่ทิ้งกัน"	3 เดือน	เดือนละ 5,000 บาท	15,000,000 คน	แรงงาน, ลูกจ้างชั่วคราว, อาชีพอิสระ, ผู้ที่ไม่อยู่ในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33, ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากไวรัสโควิด-19 และผู้มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
3	โครงการเยียวยาช่วยเหลือเกษตรกร	3 เดือน	เดือนละ 5,000 บาท	10,000,000 ครัวเรือน	ครัวเรือนเกษตรกรผู้ขอขึ้นทะเบียนจะต้องเป็นผู้ประกอบการเกษตร เป็นอาชีพหลัก หรืออาชีพรองก็ได้, ครัวเรือนเกษตรกร 1 ครัวเรือน จะมีตัวแทนมาขอขึ้นทะเบียนได้เพียง 1 คน ในการพิจารณาว่าครัวเรือนใดขอขึ้นทะเบียนซ้ำซ้อนหรือไม่ เจ้าหน้าที่จะต้องชี้แจงรายละเอียดให้เกษตรกรผู้ขอขึ้นทะเบียนรับทราบ ตามนิยามที่กำหนด, เกษตรกรผู้ขอขึ้นทะเบียนต้องบรรลุนิติภาวะ และมีสัญชาติไทย กรณีที่เป็นนิติบุคคล จะต้องมีการมอบหมายผู้แทนมาขึ้นทะเบียน
4	โครงการเยียวยา กลุ่มผู้ประกอบการ	3 เดือน	เดือนละ 1,000 บาท	6,700,000 คน	เป็นผู้ที่ไม่ได้รับการเยียวยาจากมาตรการอื่นของรัฐ และไม่ซ้ำซ้อนกับระบบประกันสังคม และระบบสวัสดิการของภาครัฐ
5	มาตรการช่วยเหลือค่าไฟฟ้าช่วยประชาชนช่วงโควิด-19	3 เดือน		20,000,000 คน	ประชาชนผู้ใช้ไฟฟ้าที่เดือนก่อนด้านค่าใช้จ่าย
6	โครงการ "เราเที่ยวด้วยกัน-ให้กำลังใจ"	4 เดือน (ก.ค.-ต.ค.63)	คนละไม่เกิน 2,000 บาท		มีบัตรประจำตัวประชาชน เป็นบุคคลสัญชาติไทย มีอายุตั้งแต่ 18 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป ณ วันที่ลงทะเบียน สำหรับแพ็คเกจ "กำลังใจ" เป็นแพ็คเกจที่จะขอบคุณอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.), อาสาสมัครสาธารณสุขกรุงเทพมหานคร (อสส.) และ เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล (รพ.สต.)
7	โครงการ "คนละครึ่ง"			10,000,000 คน	(1) มีหมายเลขประจำตัวประชาชน 13 หลัก (2) มีอายุ 18 ปี บริบูรณ์ ณ วันที่ลงทะเบียน (3) เป็นผู้มีสัญชาติไทย (4) ไม่เป็นผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ
8	โครงการ "คนละครึ่ง เฟส 2"	3 เดือน	เดือนละ 3,500 บาท	5,000,000 คน	มีบัตรประจำตัวประชาชน และเป็นบุคคลสัญชาติไทย, อายุตั้งแต่ 18 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป ณ วันที่ลงทะเบียน, เป็นผู้ที่ยังไม่เคยได้รับสิทธิจากมาตรการ "คนละครึ่ง" มาก่อนเลย (ถ้ารับสิทธิคนละครึ่งในเฟส1 มาแล้วสามารถต่ออายุสิทธิ คนละครึ่งเฟส 2 รับเงินเพิ่ม 500 บาทผ่านแอปเป๋าตัง) หรือเป็นผู้ที่เคยลงทะเบียนเพื่อรับสิทธิไม่สำเร็จ สามารถเริ่มเข้าไปลงทะเบียนเพื่อรับสิทธิในมาตรการคนละครึ่งเฟส 2 รอบเก็บตกได้, ไม่เป็นผู้ที่ได้รับบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ
9	โครงการ "เราชนะ"	2 เดือน	เดือนละ 3,500 บาท	30,000,000 คน	แรงงาน, ลูกจ้างชั่วคราว, อาชีพอิสระ, ผู้ที่ไม่อยู่ในระบบประกันสังคมตามมาตรา 33, ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากไวรัสโควิด-19 และผู้มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
10	โครงการ "ม33เรารักกัน"	2 สัปดาห์	สัปดาห์ละ 1,000 บาท	9,270,000 คน	ต้องเป็นผู้ประกันตนมาตรา 33 ที่มีสัญชาติไทย, ต้องไม่มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ และไม่ได้รับสิทธิโครงการ "เราชนะ" ไม่มีเงินฝากในสถาบันการเงินรวมกันเกิน 500,000 บาท
11	โครงการ "คนละครึ่งเฟส 3"	6 เดือน (ก.ค. - ธ.ค. 64)	สูงสุด 3,000 บาท	31,000,000 คน	กลุ่มผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ, กลุ่มผู้ลงทะเบียนในโครงการคนละครึ่งหรือโครงการเราเที่ยวด้วยกัน(มี"เป๋าตัง"), กลุ่มผู้มีสิทธิอื่นๆที่ไม่เคยลงทะเบียนรับสิทธิโครงการภาครัฐใดๆ
12	โครงการเพิ่มกำลังซื้อให้กับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษ	6 เดือน (ก.ค. - ธ.ค. 64)	บวงเงินเพิ่มเติมเดือนละ 200 บาท	2,500,000 คน	สำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นกรณีพิเศษการลดภาระค่าครองชีพ
13	โครงการเพิ่มกำลังซื้อให้กับผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ บัตรคนจน ระยะที่ 3	6 เดือน (ก.ค. - ธ.ค. 64)	บวงเงินเพิ่มเติมเดือนละ 200 บาท	13,650,000 คน	ผู้มีบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ หรือบัตรคนจน

ตารางที่ 1 โครงการเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัส Covid-19 ของรัฐบาลประยุทธ์ จันทร์โอชา

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้รัฐจะมีโครงการเยียวยาและช่วยเหลือภาคธุรกิจและประชาชน แต่ยังคงมีแรงงานจำนวนมากที่ตกงานเพราะถูกเลิกจ้าง ร้านค้าต่างๆต้องปิดตัวลงเพราะไม่มีลูกค้า โรงแรมหลายแห่งขาดทุนจำนวนมากจนถึงปิดกิจการเนื่องจากไม่มีนักท่องเที่ยวเข้าพักและยังต้องแบกรับค่าใช้จ่ายจำนวนมาก มากกว่านั้นมีคนฆ่าตัวตายเพราะทนกับสภาพเศรษฐกิจไม่ไหว บทความนี้จึงต้องการชี้ให้เห็นว่าโครงการช่วยเหลือภาคธุรกิจและประชาชนดังกล่าวได้

สะท้อนถึงความไม่เข้าใจของรัฐบาลไทยในการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง นโยบายช่วยเหลือของรัฐบาลไม่สะท้อนความเป็นจริง กล่าวคือ รัฐบาลให้ความสำคัญกับการดูแลผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรคโดยการแจกเงินช่วยเหลือ อย่างเช่น โครงการเราชนะ โครงการเราไม่ทิ้งกัน โครงการคนละครึ่ง และโครงการ 33 เป็นต้น แต่การช่วยเหลือไม่ได้คำนวณถึงต้นทุนการใช้ชีวิตขั้นพื้นฐานว่าเพียงพอไหม เนื่องจากผู้ได้รับผลกระทบบางคนมีการเช่าบ้านเพื่ออยู่อาศัยและมีลูกต้องเลี้ยงดู การให้เงินสัปดาห์หรือเดือนละไม่กี่พันบาท เป็นเวลาระยะสั้น อาจจะพอแค่ค่าอาหารในเดือนนั้นแต่ไม่พอสำหรับค่าใช้จ่ายสำหรับที่พักอาศัยและเลี้ยงดูครอบครัว ยกตัวอย่าง แรงงานในร้านอาหาร และโรงแรม

เมื่อรัฐบาลมีคำสั่งห้ามลูกค้าเข้ามากินหรือคำสั่งปิดเมืองทำให้ลูกค้าที่จองไว้เดินทางมาไม่ได้ ผลที่ตามมาคือ แรงงานพวกนี้ต้องถูกพักงาน หรือตกงานในกรณีที่เจ้าของกิจการแบกรับต้นทุนค่าใช้จ่ายไม่ไหว แรงงานขาดรายได้แต่ค่าใช้จ่ายยังคงมีอยู่และมีมากกว่าที่รัฐบาลมอบเงินช่วยเหลือให้ สิ่งที่เขาทำได้คือเดินทางกลับบ้านมาหางานทำที่บ้านเกิดของตนหรือไปหางานทำที่อื่น ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายประชากรซึ่งไปขัดกับการรณรงค์ของรัฐบาลที่ให้อยู่บ้านหยุดเชื้อเพื่อชาติ ในความเป็นจริงนั้นเขาจะอยู่บ้านได้อย่างไรเนื่องจากมีครอบครัวที่ต้องเลี้ยงและมีค่าใช้จ่ายอื่นๆที่ซึ่งมากกว่าเงินที่รัฐให้

ประการที่สอง นโยบายช่วยเหลือของรัฐบาลเป็นลักษณะของการพึ่งพาโชค ไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการป้องกันการแพร่กระจายไวรัสจะได้รับการช่วยเหลือทั้งหมด แต่มีแค่บางกลุ่มเท่านั้นที่จะโชคดีสามารถลงทะเบียนกับทางรัฐทันถึงจะได้รับสิทธิดังกล่าว เช่น โครงการคนละครึ่ง ประชาชนต้องตื่นมารอเพื่อแย่งกันลงทะเบียนกับโครงการตั้งแต่ 6 โมงเช้าให้ทัน ส่วนคนที่ลงทะเบียนไม่ทันนั้นต้องรอฟังมาตรการช่วยเหลือของรัฐต่อไป สำหรับผู้ที่ได้รับผลกระทบและมีความจำเป็นที่ต้องได้รับความช่วยเหลือนั้นการรื้อฟื้นมีความหมายกับชีวิตของเขาอย่างมากเพราะเป็นเงินที่ช่วยให้เขามีชีวิตรอดจากผลกระทบจากทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำได้ แต่คำถามคือ ทำไมสิทธิการเข้าร่วมโครงการดังกล่าวถึงต้องแย่งกันลงทะเบียนกันหมด รัฐควรมอบสิทธินี้ให้กับทุกคน ไม่ใช่ให้กับคนที่มียินเตอร์เน็ตเร็วหรือมีสมาร์ทโฟนที่สามารถชิงลงทะเบียนได้ก่อน

ประการที่สาม การช่วยเหลือที่ล่าช้า ภายหลังจากที่รัฐมีการประกาศ พรก.ฉุกเฉินและประกาศล็อกดาวน์ 1 เดือนนับตั้งแต่วันที่ 28 มีนาคม 2563 ประชาชนได้รับความเดือดร้อนอย่างมากจากมาตรการของรัฐในการควบคุมการแพร่ระบาดของโรค รัฐบาลได้มีการจัดทำโครงการ เราไม่ทิ้งกัน เพื่อให้เงินเยียวยาประชาชนที่เป็นกลุ่มแรงงาน ลูกจ้างชั่วคราวและอาชีพอิสระ 5,000 บาท ต่อเนื่อง 3 เดือน รวมเป็นเงิน 15,000 บาท ตั้งแต่ 28 มีนาคม 2563 – 30 มิถุนายน 2563 แต่สิ่งที่พบคือ ขั้นตอนในการให้เงินช่วยเหลือมีความล่าช้าอย่างมาก มีผู้ลงทะเบียน 27.5 ล้านคน แต่มีผู้ได้รับเงินเยียวยาเพียง 15.5 ล้านคน เท่านั้น เป็นผลให้ประชาชนเกิดการตั้งคำถามถึงเรื่องคุณสมบัติของผู้ได้รับสิทธิว่าใครควรได้รับสิทธิบ้าง อาชีพอิสระคืออะไร และการนำระบบ AI มาใช้ในการคัดกรองผู้มีสิทธิก็เกิดปัญหาในเรื่องของการระบุอาชีพ เช่น ทำงานมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ระบบระบุว่าเป็นเกษตรกร ทำให้ไม่ได้รับสิทธิ ต้อง

ทบทวนขอสิทธิกันใหม่ซึ่งทำให้การได้รับเงินล่าช้าออกไป

ผู้ค้ารายย่อยได้รับผลกระทบจากการปิดตลาดลือคดาวนและราคาแมสป้องกันไวรัสที่ราคาแพงเกินกว่ารัฐบาลกำหนด เป็นสินค้าควบคุม ภาพโดย ดลวรรณ สุนสุข

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ศูนย์บริหารสถานการณ์โควิด-19 (ศบค.) เห็นชอบการปรับระดับพื้นที่ของสถานการณ์ย่อยในพื้นที่ทั่วประเทศ โดยเฉพาะมาตรการกำหนดพื้นที่ควบคุมสูงสุดและเข้มงวดหรือสีแดงเข้ม 6 จังหวัด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ชลบุรี เชียงใหม่ นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ เริ่มบังคับใช้วันที่ 1 พ.ค.ที่ผ่านมา โดยรัฐมีคำสั่ง

1. ให้ร้านหรือสถานที่จำหน่ายอาหารและเครื่องดื่มในลักษณะนากลับไปบริโภคได้เท่านั้น
2. งดเว้นการบริโภคอาหาร เครื่องดื่ม สุรา และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในร้าน
3. กำหนดให้ร้านเปิดบริการได้ถึง 21.00 น.
4. ห้ามจัดกิจกรรมรวมกลุ่มเกิน 20 คน และห้ามพิตเนสและสถานที่ออกกำลังกายให้บริการ
5. ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่สีแดงเข้ม งดเว้นการเดินทางออกนอกสถานที่ เพื่อลดการแพร่ระบาดของไวรัส

อย่างไรก็ตาม มาตรการช่วยเหลือรอบใหม่เพิ่งจะเริ่มให้เงินช่วยเหลือกับประชาชนในช่วงเดือนปลายเดือน พฤษภาคม 2564 สัปดาห์ละ 1,000 บาท เป็นเวลา 2 สัปดาห์ ในโครงการ.33 เรารักกัน ที่ให้กับกลุ่มผู้มีสิทธิประกันตน ม.33 และมีเงินฝากในบัญชีไม่เกิน 500,000 บาท และให้เงินเดือนละ 3,500 บาท เป็นเวลา 2 เดือน ในโครงการเราชนะกับแรงงานรับจ้าง ลูกจ้างชั่วคราวและแรงงานอิสระ กล่าวให้ถึงที่สุด พวกเขาเหล่านั้นได้รับผลกระทบไปแล้วแต่

ต้องรออีก 1 เดือนกว่าที่จะได้รับการช่วยเหลือ ที่สำคัญการช่วยเหลือไม่ได้ลงไปเฉพาะจุดในพื้นที่ที่รัฐมีมาตรการ
เข้มงวดแต่กลับกระจายไปตามกลุ่มต่างๆทั่วประเทศ

ประการที่สี่ การช่วยเหลือของรัฐไม่มีความแน่นอนและเลียงบาลี มาตรการที่ออกมาในเรื่องของการสกัดกั้นการ
แพร่กระจายของเชื้อไวรัสของพื้นที่สีแดงเข้ม (ที่ได้กล่าวไปข้างต้น) นี้ไม่ต่างจากการประกาศล็อกดาวน์จังหวัดต่างๆ
ในช่วง พ.ศ.2563 คือควบคุมการเคลื่อนย้ายของคนและกิจกรรมเศรษฐกิจทางด้านการค้าและการบริการ แต่สิ่งที่
ต่างกันมาก่อนนั้นรัฐมีการช่วยเหลือเยียวยาภาคธุรกิจ ในเรื่องของค่าไฟฟ้า การลดภาษีในหลายรายการรวมถึงการ
ลดจำนวนเงินที่ส่งให้กับประกันสังคม ประกอบกับธุรกิจต่างๆยังมีเงินสำรองที่จะเลี้ยงตัวเองได้ แต่มาในปี พ.ศ.
2564 รัฐไม่ได้มีมาตรการในการช่วยเหลือธุรกิจต่างๆมากไปกว่าการขยายเวลาการจ่ายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างไป
อีก 1 ปี แต่ในส่วนการจ่ายเงินประกันสังคมให้กับลูกจ้าง 50 % นั้น ประกันสังคมไม่สามารถจ่ายได้เพราะรัฐไม่ได้มี
คำสั่งให้ปิดกิจการเหมือนใน พ.ศ.2563 ผลที่ตามมาคือ ธุรกิจเหล่านี้ต้องแบกรับต้นทุนจ้างลูกจ้างไว้เพื่อที่ว่าถ้ารัฐลด
ระดับมาตรการจะได้ดำเนินธุรกิจต่อได้ทันทีไม่ต้องหาลูกจ้างใหม่ หรือปิดกิจการลงเพราะแบกรับต้นทุนไม่ไหว

ประการที่ห้า การช่วยเหลือของรัฐที่มีลักษณะสะท้อนโครงสร้างที่รวมศูนย์อำนาจ เมื่อเกิดโรคระบาดขึ้นของไวรัส
องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีความพยายามที่จะออกมาช่วยเหลือผู้ประสบภัย แต่สิ่งที่พบในช่วงแรกคือ องค์การ
ปกครองท้องถิ่นไม่สามารถหางบกลางที่มีเป็นจำนวนมากออกมาใช้เพื่อช่วยเหลือประชาชนและควบคุมการแพร่
ระบาดของโรคได้ เนื่องจากกรมควบคุมโรคยังไม่ประกาศเป็นสาธารณสุขภัย ตาม พ.ร.บ.ควบคุมโรค ที่สำคัญการเอา
เงินดังกล่าวออกมาใช้อาจจะนำไปสู่การตรวจสอบจาก ปปช. ผลที่ตามมาคือ การทำงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
ในการช่วยเหลือประชาชนต้องรอคำสั่งจากกระทรวงมหาดไทยในการอนุมัติให้เอาเงินก้อนดังกล่าวมาใช้จ่ายได้
ทั้งที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับประชาชนที่สุด ควรที่จะเริ่มทำงานรับมือกับการแพร่ระบาดของเชื้อ
ไวรัสและการช่วยเหลือประชาชนควรทำทันทีแต่กลับต้องรอคำสั่งจากกระทรวงมหาดไทยก่อน

มากกว่านั้น การทำงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสนั้นจะ
เป็นไปในลักษณะของการช่วยป้องกันการแพร่กระจาย ตรวจสอบคนเข้าออกในพื้นที่ และการมอบของช่วยเหลือเท่า
นั้น เพราะถ้าทำมากกว่านี้ต้องขออนุญาตจากกระทรวงมหาดไทย เห็นได้จากข่าวกรณีที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น
บางแห่งจะสั่งวัคซีนมาฉีดให้กับประชาชนในพื้นที่แต่ความคิดดังกล่าวไม่ได้รับการตอบรับจากหน่วยงานส่วนกลาง
และผู้มีอำนาจในรัฐบาล

ประการที่หก วัฒนธรรมการช่วยเหลือแบบเอาหน้าบหน้าประชาชน เมื่อภาครัฐหรือภาคเอกชนมีกิจกรรมที่จะเข้า
มาช่วยเหลือประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของไวรัส สิ่งที่พบคือ การจัดกิจกรรมต้องมีการเกณฑ์
เจ้าหน้าที่มาร่วมพิธีเปิด มีผู้มีอำนาจมาเปิดงานและทำการมอบสิ่งของเหล่านั้นให้กับเจ้าหน้าที่ที่ดูแลผู้ได้รับผลกระทบ
ในพื้นที่ หรือติดป้ายตัวใหญ่ๆ ว่ามีผู้มีอำนาจมอบของให้กับประชาชน เพื่อแสดงให้เห็นถึงความช่วยเหลือจาก
ผู้มีอำนาจเหล่านั้น ความตลกร้ายคือ สิ่งของและความช่วยเหลือดังกล่าวมาจากภาษีของประชาชนหรือมาจากเงิน

ของภาคเอกชนแต่ต้องมีพิธีเปิดงานและประกาศความช่วยเหลือให้ประชาชนได้รับรู้ มากกว่าที่คำนึงถึงความปลอดภัยและการเว้นระยะห่างตามที่รัฐพยายามรณรงค์เพื่อลดการแพร่กระจายของไวรัส

เจ้าหน้าที่ประจำศูนย์ตรวจคัดกรองระหว่างจังหวัด

ในช่วงที่มีการระบาดของเชื้อไวรัส การทำงานของเจ้าหน้าที่รัฐนั้นต้องคำนึงความรวดเร็วและความปลอดภัยเป็นหลัก แต่สิ่งที่เห็นในสังคมไทยคือผู้มีอำนาจรัฐบางคนมีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการรณรงค์เพื่อขอความช่วยเหลือจากประชาชน มีการนำรูปตัวเองไปไว้บนป้ายรณรงค์ของรัฐในการป้องกันเชื้อโรค หรือการเข้าไปแจกของและโพสต์รูปลงสื่อว่าตนเองได้เข้าไปช่วยเหลือแล้ว เช่น การแจกของมักจะมีการติดป้ายใหญ่ๆเพื่อโฆษณาว่าใครเป็นเจ้าของโครงการ หรือการรวมหมู่กันถ่ายรูปว่าผู้มีอำนาจได้เข้าไปตรวจดูและให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบแล้ว

จากที่กล่าวมา นับตั้งแต่มีการระบาดของไวรัสโควิดในประเทศจนถึงปัจจุบัน มาตรการช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากรัฐ มีลักษณะที่ไม่สะท้อนความเป็นจริงกับสิ่งที่เกิดขึ้นในสังคม มีความล่าช้าตอบสนองไม่ทันต่อผลกระทบที่เกิดขึ้น มีความไม่แน่นอน มีการทำงานที่รวมศูนย์อำนาจ และมีวัฒนธรรมเอาหน้าบนภาพประชาชน ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสที่ไม่รู้จะถูกควบคุมได้เมื่อไหร่ การได้รับวัคซีนของประชาชนยังมีความล่าช้า และไม่สามารถจูงใจให้ประชาชนไปฉีดได้

สิ่งเหล่านี้ทำให้เราเห็นว่า ถึงแม้ว่ารัฐมีความพยายามที่จะช่วยเหลือเยียวยาประชาชนของตนให้ผ่าน

สถานการณ์การแพร่ระบาดของไวรัสโควิดไปให้ได้ แต่ไม่รู้ว่าการเยียวยาในลักษณะที่กล่าวมานี้จะช่วยให้ประชาชนรอดพ้นจากสถานการณ์อันโหดร้ายและสามารถกลับมาตั้งตัวได้อีกไหม? หรือเราจะอดตายเพราะไม่มีกิน ก่อนที่จะติดโควิด !!!